

Чујете ли ме – Никола Трифић

ЊОЈ

А коме ако не теби?
Којој јели да будем бор?
Пред којом иконом да црн клекнем?
Којем створу да будем створ?

За чију част да грешан страдам?
И уз сунце младо за кога да зрим?
Којем Богу да се пред нечастивим надам?
Као река без ушћа,
и изгубљени песник,
за кога мирно да течем,
коме да пишем стих?

А коме ако не теби?!
Једном кад ме нема, кад ме сломе, кад умрем –
па се сетим да још могу да полетим
и од грдног лудила још грђем дођем себи,
па, свет курвиних ћери и синова питама:
А коме ако не теби?!

Срећо моја...
Васкрсла надо у бесмртном незнању;
жељо прежељена.
Коме?

Зар мутна вода у длан да ми спава?
И ја жедан тебе с њом да спим?
Зар са кујом неком колевку да стварам?
Зар пред колевком празном анђеле да бдим?

Реци ми...
Док ме још има,
и док све што имам узалудно тоне.
Док ме рђавог,
рђавији ломе,
реци ми мило моје:
Коме?

Коме сјајна звездо свих мрклих неба?!
Слободо од неслободних сакривена...
Ти мирна луко,
мојим бурама брањена.

РАСПРОДАЈА

Распродао бих себе због тебе;
дао бих се у бесцење, у јад, пепео и прах.
Па, кад ми жеља као ластва ка небу крене,
мењам сав свој ваздух,
за један твој дах.

Дајем боре које још немам...
Бирам смрт рану, ако се мора мрет.
Одричем се права да ходам и да сневам;
само за твоје добро,
за твој сигуран лет.

Дилеме немам.
Продаћу речи за минут тишине;
закопаћу у земљу сваку од њих.
Мењам дане за царство тмине;
проклињем себе,
благосиљам твој лик.

Чујете ли ме људи!? Распродајем се!
Даћу се и Оцу и Творцу —
и ђаволу црном, ако није међ ова два;
само да ми врате оних пар минута:
јутро, кафа, осмех, она,
и поред ње ја.

ЗАБЛУДА

Не замерам ти...
Ниси ти сломила ништа што већ није било сломљено;
па, састављено и залепљено,
оспособљено да полети довољно високо
да може да доживи још један пад
и тресак од тло,
праћен оним језивим звуком ломњаве крила.
Пад поред отвореног гроба;
суза која као презрена жена милује земљу
у жељи да искука још једну шансу,
док јој иза леђа негде својим путем измиче вољено
небо.

Не замерам ти...
Рећи ћу ти још и хвала.
Хвала за све илузије и заблуде,
за непреспаване ноћи,
и трагом зоре, кришом,
у неком кутку између пркоса и нагона дочекана
јутра.

Једном када све прође,
само ћемо заблуде и памтити.
На њих ћемо се враћати;
Само ће оне нама деловати мило и драго,
јер су само заблуде подстакнуте вером да је нешто
могуће,
и да вреди.

Ко се за веру венча, од заблуде се разведе,
и чим дође себи ако имало срца има –
са новом вером пред олтар оде.
То је једини доказ да си жив,
и да си човек.

А ти? Где год да си, буди добро...
Ходај дуго;
ходај неуспела револуцијо давно заборављених
снова.
Мајко нерођене среће!
Мајко празне утробе
и пуног кофера
разних летова и падова
нада и разочарања,

чипкастог доњег веша
и свих оних плишаних меда отргнутих од детињства
и угураних у свет одраслих и свирепих људи.
Ходај дуго;
сакриј очи иза тамних наочара и не мисли на мене.

Ја једно знам...
Тог дана када сам се освестио после пада
и уздигао над локвом сопствене крви,
придржавајући се за сломљена крила;
први снагу у себи искористио сам да се гласно сме-
јем.
Смејао сам се као луд;
смејао и захваљивао Богу на паду...
Рекао сам: Боже хвала ти! Пао сам!
То значи да сам летео.
Осећај, необјашњив људима који гмижу.

